

ȘOCUL SEPTIC ÎN PEDIATRIE

D. Filip, Ana Popescu

Clinica de Pediatrie nr.1
U.M.F. Târgu-Mureș

Șocul septic în patologia pediatrică, cu o frecvență paralelă cu incidența infecțiilor severe, ridică tot mai des probleme, atât pentru pacient, cât și pentru medicul curant.

Autorii fac un studiu clinico-statistic al pacienților internați în Clinica de Pediatrie nr.1 Tg.-Mureș pe o perioadă de 5 ani, studiu care scoate în evidență probleme de diagnostic, gravitatea șocului septic la copil și măsurile terapeutice rapid instituite, de multe ori salvatoare.

Studiul retrospectiv se bazează pe criterii clinice de diagnostic al șocului septic, la care s-au adăugat argumentele în favoarea existenței unui proces infecțios și efectuarea limitată a unor examene complementare strict indispensabile. S-a urmărit apoi evoluția șocului septic în funcție de precocitatea diagnosticului și instituirea rapidă a tratamentului adecvat.

Datorită subtilității manifestărilor clinice la copil, diagnosticul de șoc septic presupune un mare indice de suspiciune, datorat de obicei existenței unor condiții predispozante evidente: perioada neonatală sau de sugar mic, handicapuri biologice (anemie, rahitism, distrofie) și stările de imunosupresie. Când simptomatologia clinică devine ușor de recunoscut, copilul cu șoc septic se află deja într-un stadiu tardiv, iar mijloacele terapeutice rămân de multe ori ineficiente.

Progresele în tratamentul bolilor severe au ca rezultat un mare număr de pacienți cu risc de a dezvolta un șoc. Incidența șocului septic la copil a crescut în ultimii ani datorită pe de o parte creșterii numărului de pacienți imunodeprimați și pe de altă parte utilizării metodelor invazive de terapie intensivă.

Din nefericire, această incidență crescută nu a fost însoțită de scăderea mortalității: majoritatea pacienților cu șoc septic au sucombat, în ciuda terapiei agresive, dacă tratamentul nu a fost precoce instituit.